

чясъ, не можемъ да говоримъ съ Дурлинскаго, но утрѣ часътъ като по 10 ще ны изведжтъ при него. Поискахъ ни орѣжіята, които съ блягодареніе прѣдадохмы. Болеславъ пригледа ранжтъ ми, и видѣ ѣх че бѣше твърдѣ лекъ. Слѣдъ малко донесохъ ни въ готварницжтъ единъ скуднъ вечеріж, и послѣ ны заведохъ въ единъ нискъ стаіж, дѣто двѣ ничтожны постелки бѣхъ готовы, и тамъ като ны оставихъ безъ свѣщъ, заключихъ ны.

Цѣлж ноцъ не можѣхъ да склопѣж очи, защото раната ми отъ Чичикана бѣше лека, но раната на сърдцето ми бѣше твърдѣ дълбока. На присьмнуваніе, като не можѣхъ вече да търпѣж затворѣтъ си, поискахъ да отворѣж прозорцытъ, но тѣ бѣхъ заключены; като гы расклатихъ съ колкото силж имахъ, истрѣгнжхъ желѣзата, и прѣдъ очитѣ ми ся прѣдстави една хубава градина. Понеже прозорецтъ бѣше нисъкъ, скочихъ долу и ето че ся намѣрихъ въ градинжтъ на Дурлинскаго. Като ся порасходихъ изъ вжтрѣ азъ отидохъ та посѣднжхъ на едно каменно стояло, което бѣше при основжтъ на единъ стѣлпъ (кулж), на който ветжтъ направж понапрѣдъ ся помаяхъ да разгледамъ съ любопытство. Тамъ стояхъ вгљбенъ въ размысль, когато паднъ прѣдъ нозѣгѣ ми една чераница (керамитка или тухла). Примыслихъ, да не бы да ся е откъснжла нѣкждѣ отъ върхѣтъ на това вето зданіе, оттеглихъ ся на другжтъ странж за да мя не сполѣтя друго нѣкое паданіе; но слѣдъ нѣколко минуты ето че па-